

“Αλλ’ ἔτσι ἐβιάζετο πάντοτε ἡ κυρία Σάν-Ζέν ὁσάκις ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ κα- νενὸς χάριν...”

Με μεγάλα καὶ σταθερὰ βήματα, ὡς γνωρίζουσα τὰ κατὰ τόπια, διέσχισε τὸ περίπτερον Μαρσάν καὶ διηυθύνθη πρὸς τὰ ἰδιαιτέρα δωμάτια τοῦ Ναπολέοντος, τὰ εἰς τὴν δεξιᾶν πτέρυγα τοῦ ἀνακτόρου, μεταξὺ τοῦ κεντρικοῦ οἰκοδομήματος καὶ τοῦ περιπτέρου Φλώρ.

Εἰς τὸν κήπον περιεπάτουں συνομι- λούντες μερικοὶ ἀνώτεροι ἀνακτορικοί, οἱ ὅποιοι ἐπερίμεναν νὰ παρουσιασθῶν. Ἦτο ὁ σταυλόαρχος Κωλαϊνκούρ, ὁ ἀρχιμα- τιοφύλαξ Τυρένν, ὁ ἰατρός Κορβίτζερ καὶ ὁ στρατηγὸς Λωριστόν. “Ὅλοι αὐτοὶ ὑπεκλήθησαν βραδέως πρὸς τῆς Δουκίσσης, ὁ δὲ Κωλαϊνκούρ, προχωρήσας, τὴν ἠ- ρώτησε :

— Τί καλὸς ἄνεμος σὰς φέρει ἐστὶ πα- λάτι τέτοια ὥρα, κυρία ;

— Δὲν ξέρω ἂν ὁ ἄνεμος εἴνε καλὸς ἢ κακός, ἀπεκρίθη ἡ στραταρχίνα, ἢ ὅποια ἡ- ρεῦνα διὰ τοῦ βλέμματός ὄ- λας τὰς γωνίας τοῦ κήπου; ξέρω ὅμως ὅτι πρέπει νὰ ἰδῶ ἀμέσως τὸν ὑπουργὸν τῆς ἀ- στυνομίας.

— Ὁ δούξ Ροδῖγος τώρα ἦταν ἐδῶ... δὲν πιστεύω νὰ ἔφυγε...

Ἡ δούκισσα ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Ἄχ, αὐτοὶ οἱ ἀστυνο- μικοὶ! εἶπεν ὅταν δὲν τοὺς χρειάζεσαι, εἴνε μπροστά σου ὅταν τοὺς χρειάζεσαι, χάνον- ται ὡς καπνός.

Ἀλλὰ τὴν στιγμήν ἐκεῖ- νην, ὁ ὑπουργός, κρατῶν ὀγ- κώδες χαρτοφυλάκιον, ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ διαμέρισμα τοῦ Ἀυτοκράτορος.

— “Ὅχι πάντοτε, ἀπεκρίθη μειδιῶν πρὸς τὴν δούκισσαν ὁ Λωριστόν ἰδοὺ ὁ ἀνθρωπος ποῦ ζητεῖτε ;”

Ἡ κυρία Σάν-Ζέν ἠὐχαρίστησε τοὺς αὐλικούς καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸν δούκα.

— Κύριε Ροδῖγε! τῷ ἐφώνησε ὡς ἐπερίμενα !

— Πολὺ εὐτυχής, κυρία δούκισσα, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, ἂν ἠμπορέσω νὰ σὰς φανῶ κατὰ τι χροῖσμος.

— Ἄ, ναι! πρόκειται νὰ μοῦ κάμειτε μίαν μεγάλην, πολὺ μεγάλην χάριν !

— Στοιχηματίζω ὅτι θὰ εἴνε πάλιν διὰ κανένα προστατευόμενον.

— Ἀκριβῶς !

Ἡ κυρία Σάν-Ζέν ἐξίστόρησε τότε δι’ ὀλίγων τὰ συμβάντα εἰς τὰ Ἡλύσια. Καὶ κατέληξε παρακαλοῦσα θερμῶς νὰ δοθῇ εἰδικὴ ἄδεια τῆς ἀστυνομίας εἰς τὸν μικρὸν γιδαμαζάν, διὰ νὰ ἐξασκῇ εἰς τὸ ἐξῆς τὸ ἐπάγγελμά του ἀνενόχλητος.

Ὁ ὑπουργός ἤκουσε μετ’ ἐπιφάνειαν πρὸς

σοχὴν τὴν διήγησιν τῆς Δουκίσσης, καὶ ὅταν ἐτελείωσεν, ἐδήλωσεν ἐπισήμως καὶ πομπωδῶς ὅτι ἡ αἰτήσις, τὴν ὅποιαν τῷ ἔκαμε τὴν τιμὴν νὰ τῷ ἀπευθύνῃ ἡ κυρία στρατάρχου, δὲν ἦτο δυσεκπλήρω- τος, ὅτι θὰ τὴν ἐλάμβανεν ὑπὸ σημείω- σιν καὶ θὰ ἐζήτει πληροφορίας.

— Νὰ τα μάς! ἀνέκραξεν ἡ Κα Σάν -Ζέν καλέ, δὲν πρόκειται περὶ αὐτοῦ! Τὰς ξέρω ἐγὼ τὰς σημειώσεις σας, καὶ τὰς πληροφορίες σας, καὶ τὰς ἀναφορὰς σας, καὶ ὅλα σας τὰ παλιόχαρτα!... Πρόκειται, φίλε μου, νὰ μοῦ βγάλετε εὐθὺς ἀμέσως τὴν ἄδεια ποῦ μοῦ χρειά- ζεται, χωρὶς νὰ ζητήσετε καμμίαν ἄλλη πληροφορίαν. Τὸ καταλάβετε, ναι ἢ ὄχι ;

“Ὅσον καὶ ἂν ἦτο συνειθισμένος μετ’ ὅσον τὸν χαρακτήρα τῆς Δουκίσσης, ὁ ὑπουρ- γός δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρύψῃ τὴν ἐκπληξίν του διὰ τὴν τόσῃν τῆς βίαν.

«Τὸ σεπτὸν βρέφος ἐξήρχετο νὰναπνεύσῃ...» (Σελ. 287, στ. γ’.)

— Μετ’ ὄλην μου τὴν ἐπιθυμίαν νὰ σὰς εὐχαριστήσω, κυρία στρατάρχου, τῇ εἶπε, μοῦ εἴνε ἀδύνατον νὰ σὰς χορηγήσω ἀμέσως τοιαύτην ἄδειαν. Εἴνε ἀπαραί- τητον νὰ πληροφορηθῶ περὶ τοῦ παρελ- θόντος τοῦ προσώπου τοῦ ὁποῖον σὰς ἐν- διαφέρει.

Ἡ κυρία Σάν-Ζέν ἐπέμεινε :

— Μὰ διὰ νὰ μ’ ἐνδιαφέρῃ, θὰ πῆ ὅτι εἴνε καλὸ παιδί.

— Βεβαίωτατα, ἀπεκρίθη ὁ Ροδῖγος ὅτι αὐτὴ ὅμως ἡ ἀμαζία μετ’ ὅσων εἴμπο- ρεῖ νὰποτελῇ πρόσκομμα ἐπὶ τοῦ δημο- σίου δρόμου καὶ ἴσως κίνδυνον τέλους πάντων αὐτὰ εἴνε τῆς ἀρμοδιότητος τῶν ὑφισταμένων μας μᾶλλον παρὰ τοῦ ἰδίου ὑπουργοῦ.

Ἡ κυρία Σάν-Ζέν δὲν ἠμπορεσε πλέον νὰ κρατηθῇ.

— Μὰ αἰώνιος οἱ ἴδιοι θὰ εἴσθε σεις! ἀνέκραξε ὄλω καὶ δυσκολίας θὰ φέρνετε, ὅταν σὰς ζητοῦν νὰ κάμειτε ἕνα καλὸ τί διάβολο!

— Μὰ, κυρία μου. ἔχω εὐθύνην...

— Μὰ, φίλε μου, ἀφοῦ σὰς λέγω ἐγὼ ὅτι αὐτὸ τὸ ἀμαζάνι μετ’ ὅσων εἴνε χαριτωμένο!... Ἐπειτα, τρεῖς μῆνες τώρα ὁ Τιάρκος σεργιανίζει μ’ αὐτὸ ὅλα τὰ παιδάκια τοῦ Παρισίου, καὶ μόλις σήμερον οἱ κουτοκλήτηρές σας ἐσκέφθησαν νὰ τοῦ γυρέψουν ἄδεια.

Ὁ δούξ ἐφάνη καμπτόμενος ἀπὸ τὸ ἐπιχειρήμα καὶ ἔμεινε σιωπῶν. Ἡ στρα- ταρχίνα ἐξηκολούθησεν ἀκατάσχετος :

— Εἶπατε, ὅτι θέλετε νὰ κρίνετε μόνος σας περὶ τῆς ἀμάξης τοῦ προστα- τευόμενου μου; Τίποτε εὐκολώτερον, κύριε ὑπουργέ. Λάβετε τὸν κόπον νὰ με συνοδεύσετε ὡς ἐκεῖ κάτω, εἰς τὸν κήπον τοῦ κήπου. Δὲν πιστεύω νὰ χαλάσετε μ’ αὐτὸ τὰ παπούτσια σας! Ἐκεῖ θὰ ἰδῆτε μετ’ ὅσων τὰ μάτια σας τὸν φίλον μου Τιάρκον ποῦ μετ’ ἐπιφάνειαν μετ’ ὅσων τῶν ἀπέξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Ἐλάτε! θὰ ἰδῆτε μαζί του ἕνα ξανθὸ κοριτσάκι ποῦ εἴνε χαριτωμένο!

Ὁ Ροδῖγος, τοῦ ὁποῖου ἡ διάθεσις εἴχε μεταβληθῆ ὀ- ριστικῶς, προσέφερε τὸν βρα- χιονά του εἰς τὴν δούκισσαν λέγων :

— Ἐμπρός, κυρία ἔν πά- σι, περιπτώσει θὰ εὐχαριστη- θῶ πολὺ νὰ κάμω ἕνα μικρὸν περίπατον μαζί σας.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! ἀνέ- κραξεν ἡ κυρία Σάν-Ζέν πε- ριχαρῆς ὡς εἶπε ὅτι δὲν εἴσθε τόσο καλὸς ὅσο θέλετε νὰ φαί- νεσθε!

Μόλις ἐφθασαν εἰς τὴν τα- ράτσαν, ἡ ὅποια ἔβλεπε πρὸς τὴν ὄχθην τοῦ Σηκουάνα, πα- ρετήρησαν κάτω εἰς τὸν δρό- μον τὸν Τιάρκον καὶ τὴν Ζι- νέτταν, καθισμένους ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου πλησίον τῆς γιδαμάξης καὶ περιμένοντες ὑπομονητικῶς κατὰ τὴν παραγγελίαν τῆς κυρίας Σάν-Ζέν.

— Ἐ! δὲν σας τὸ ἔλεγε; ἀνέκραξεν αὐτὴ θριαμβευτικῶς δεικνύουσα πρὸς τὸν ὑπουργὸν τὸ εὐμορφὸν ἐκεῖνο σύμπλεγμα. Δὲν εἴνε χαριτωμένα αὐτὰ τὰ παιδιά; Καὶ ποῦ νὰ ἰδῆτε ἀκόμη τί καλά γυ- μνασμένες ποῦ εἴνε οἱ γίδες των! Σὰς βεβαίω, ὅτι εἰς ὄλην τὴν αὐλήν τοῦ Ἀυτο- κράτορος δὲν ὑπάρχουν αὐλικοὶ τόσο περὶ τὴν ὄσον αὐτὰ τὰ ζῶα.

Καὶ πρὶν προσφθάσῃ ὁ δούξ νὰπαντήσῃ, ἡ κυρία Σάν-Ζέν ἤρχισε νὰ καλῇ τὸν φρουρὸν τῆς θύρας :

— Ἐ, σὺ! φρουρέ!... γρεναδιέρε!... “Ἀκουσ’ ἐδῶ!... φώναξε ἐκεῖνα τὰ παι- διὰ ποῦ εἴνε ἐστὶ δρόμο — μπροστά εἰς τὴν μύτη σου, ντέ, — καὶ φέρε μοῦ τα ἐδῶ μετ’ ὅσων γίδες των, μετ’ ὅσων ἀμαζίας καὶ μ’ ὅλα τὰ μαραφέτια!

Ὁ στρατιώτης ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν.

Μετ’ ὀλίγον, ὁ Τιάρκος, κάπως συνε- σταλμένος, εἰσῆρχετο εἰς τὸν κήπον ὀδη- γῶν τὴν γιδαμάξαν του μετ’ ὄλην τὴν δυνατὴν ἐπιτηδεύτητα, ἐνῶ ἡ Ζινέττα, κατακόκκινη ἀπὸ τὴν συγκίνησιν, ἔσταζε τὸ φρέμα τῆς καὶ τὰ μαλλιά τῆς, συλ- λογιζομένη ὅτι ἂν ἦτο δυνατόν νὰ προῖδη αὐτὴν τὴν τιμὴν, θὰ ἐφορούσεν τὸ κόκκι- νον φουστάνι τῆς καὶ τὸ δαντελένιο τῆς καπέλακι.

Καὶ ἐνῶ ἡ Κα Σάν-Ζέν παρουσιαζεν εἰς τὸν ὑπουργὸν τοὺς δύο προστατευο- μένους τῆς, ἀπὸ τὸ κέντρον τοῦ ἀνα- κτόρου ἐξῆλθε μίαν συνοδείαν, ἡ ὅποια δι- ηυθύνθη πρὸς τὸ μέρος των.

Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης, ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης.

Ἡ μεγαλοπρεπὴς αὐτὴ συνοδεία ἀπε- τελεῖτο ἀπὸ ἕνα ἀρχιθαλαμηπόλον μετ’ ἑξήκον πῖλον καὶ ἀργυροκέντητον στο- λὴν ἀπὸ δύο λευκοφύρους κυρίας ἐκ των ὁποίων ἡ μία ἐκράτει μίαν πρασινήν ὀμ- βρέλλαν, ἡ δὲ ἄλλη κἀνιστρον γεμάτων παιγνίδια καὶ ἀπὸ μίαν εὐτραφεῆ παρα- μάναν κρατοῦσαν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μετ’ ἐπιφάνειαν σπουδαίωτος βρέφος ὀλίγων μῆνῶν, σκεπασμένον μετ’ ἐλεφάντι.

Ὅπισθεν τῆς παραμάνης ἤρχετο μίαν μεγάλην κυρία μετ’ αὐστέρην ὄψιν, ἡ ὅποια ἐπρόσεχε διαρκῶς τὸ μωρόν. Καὶ δύο θεράποντες μετ’ ἐλεφάντι φράκον καὶ μαῦ- ρον πανταλόνι, ἔκλειον τὴν πομπήν.

Τὸ παιδίον ἐκεῖνο ἦτο ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης, ὁ πολυπόθητος διάδοχος τοῦ Ναπολέοντος.

Ἰπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς παιδαγωγοῦ τοῦ κυρίας Μοντεσκίου, τὸ σεπτὸν βρέ- φος ἐξήρχετο νὰναπνεύσῃ τὴν ἑσπερινὴν αὖραν ἐπὶ τῆς ταρατσας, ὡς ἐγένετο καθ’ ἑκάστην.

(Ἐπιτελεῖται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΔΙΚΤΥΑ

“Ἀραξ’ ἡ βάρκα στὸ λιμάνι καὶ ε’ ἀγεράκι τὸ ἐλαφρὸ διπλοδεμένη δὲν τὴν πιάνει. Μετ’ ὄλην κατὰλευκον ἀφρὸ γαλάζιον κύμα τὴν ζεπλένει καὶ σ’ ἕναν ἕνον ἐλαφρὸ εἴν’ οἱ ψαράδες κοιμισμένοι.

Ἡ ψαροπούλα ἔχει ἀράξει κ’ ὄλα νὰ δίκτυα στὴ σειρὰ — δίκτυα ἀπὸ ὀλόμαυρο μετὰξι — γὰ νὰ στεγνώσουν τὰ νερά, ε’ ἀπλώσαν καὶ θὰ τὰ τυλίξουν προσεκτικῶς, μετ’ ὅσων σειρὰ πάλιν γὰ ψάρια νὰ τὰ βρῶν.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΠΑΡΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ

ΣΑΝ ΜΑΞΕΩΝΟΙ

(Συνέχεια καὶ τέλος. Ἴδε σελ. 280)

— Τὸ πρῶτ’ ἦθ’ ἀναφέρω. “Ἐνα μῆναρὲ (*) θὰ φᾶς ἕνα μῆναρὲ!

“Ὅταν οἱ ἄνδρες πάλιν ἀκοιμήθησαν, ὁ δεκανεὺς ἤρθε ἐκεῖ ὅπου καθώμουν.

— Τί γίνεσαι ;

— Νά! Χόντρις! Ἄφοῦ με ἐβαλες στὸ... Μιναρὲ!

— Μὴ! νὰ μάθης γινῶσι!

— Μπᾶ, δὲν με μέλει. Θὰ σ’ ἔχω καὶ σένα συντροφιά!..

— Πού, στὴ φυλακῇ;

— Ναι. Στὸ Μιναρὲ δηλαδή. Δὲν εἴσαι ἢ... « Ἡ μι σέ λη ν ο ς ; »

Ἦτο τὸ παλαιὸν Διαπλασιακὸν ψευ- δώνυμον τοῦ δεκανεὺς μου. . .

Αὐτὴ ἡ ὑπενθύμισις ἤρχεσε νὰ μὴ καταγ- γελοῖται τίπο- τε τὸ πρῶτ’ εἰς τὴν ἀνα- φράσιν τοῦ λόγου!..

Προχθὲς ποῦ ὑπὸ ψευδώνυ- μον ἐδίδε- το ὁ «Πει- ρασμὸς» τοῦ

Τὸ Κεντρί μας ὡς ἐφεδρος.

κ. Ξενοπούλου, πῆγα μ’ ἕναν πατριώτη μου στὸ θέατρο. Θερμώτατος ἐπαρχιώτης. Ἐπαναστάτης ἀληθινός. Τὸ ἔργο ὠραῖο καὶ τοῦ ἄρασε.

— Τέτοιο ὠραῖο ἔργο γιὰτὶ νὰ τὸ δώσῃ μυστικῶς ὁ κ. Ξενοπούλος ;

— Θὰ εἴνε τὰ «Μικρὰ του Μυ- στικά» φαίνεται!

Εἶμεθα μαζί εἰς τὴν «Διάπλασιν» συνδρομηταὶ καὶ ἐγελάσαμε μετ’ ὅσων κα- λαμποῦρι.

Ὅλην τὴν ὁμῶς τὴν ἐκ τοῦ ἔργου εὐ- χαριστήσι, ἐκεῖνη τὴ βραδεῖά, τοῦ τῆ γάλασε ἕνα καλοεῖδὸς καπέλλο μῖα- σ κοντούλας μετ’ ἑπιφάνειαν φυσιογνωμίας καὶ μαῦρα μάτια, κατὰμαυρα σαν καλαμα- τιανὲς ἀλγές. Ἦταν κορίτσι κάπολου ἀντισυνταγματάρχου, ἂν δὲν ἀπατάμαι, καὶ εἴχε ἐρβὴ φημηλικῶς στὸ θέατρο.

Ὁ φίλος μου περιστρέφετο καταστε- νοχωρημένος.

— Αὐτὸ τὸ καπέλλο! αὐτὸ τὸ κα- πέλλο! Θὰ κάμω ἐπιστόδιο, δὲν κρα- τοῦμαι! Θὰ κάμω ἐπιστόδιο.

Τὸν ἐκράτησα ὅσο μποροῦσα. Στὸ διάλειμμα ἐπρόσεξα περισσότερο τὴ δε-

(*) Φράσις τῶν στρατιωτῶν σημαίνουσα μνησίαν φυλάξιαν.

σποινίδα. Μιλοῦσε μ’ ἕναν ἄγιο γιὰ τὸν Φαίδωνα ἐνθουσιασμός. Λαμποκοποῦσε ἀπὸ τὴν χαρὰ τὸ πρόσωπό τῆς, γιὰ τοῦ ἔργου τὴν ἐπιτυχίαν τὴ μεγάλην. Κάθε χειροκρότημα καὶ καρδιοχτύπι φαίνονταν νὰ εἴνε γι’ αὐτὴ. Καὶ τὴν χαρὰ τῆς τὴ μεγάλην τὴν μετέδωκε καὶ στοὺς δικούς τῆς, καὶ στὸν πατέρα τῆς, ποῦ πῆγε εἰς τὸ παρασκήνιο νὰ συγχαρῇ τὸν συγγρα- φέα...

Ὁ φίλος μου ἐστρηφογύριζε ἀπάνω εἰς τὸ κάθισμα.

— Θὰ τὸ ξεσχίσω! Θὰ κάμω ἐπει- σόδιο. Δὲν ἤρθε γὰ ἐδῶ γιὰ νὰ ἰδῶ καπέλλα.

Τοῦ ἀρπάξω τὸ χερί δυνατὰ.

— Δὲν θὰ κάμης τίποτε! Τὸ κορίτσι αὐτὸ εἴνε ὑπὸ τὴν προστασίαν μας! Εἴνε δικό μας, ὡς τοῦ σπιτιοῦ μας κορίτσι, εἴνε τῆς «Διαπλάσεως» αὐτὸ κορίτσι!.. Εἴνε ἱερό... ἀδελφὴ, ὡς ἐστὶ μυσ- τικά τὰ σωματεῖα!.

Καὶ ὁ φίλος ἐνάθησε καὶ δὲν ξαναπα- ρεπονήθη!..

Αὐτὰ ἤθελα νὰ σοῦ γράψω «Διάπλα- σεις» βιαστικῶς-βιαστικῶς, ἐδῶ ποῦ κάθο- μαι!

Τί εἴσαι ποῦ σε ἀγαποῦνε τόσο τὰ παιδιά σου!

Μὴ εἴσαι τοῦ καλοῦ παραμυθιοῦ ἢ Μάγισσα ;

Τὸ καλὸ σου ΚΕΝΤΡΙ

ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΠΡΟΣ ΤΙΜΗΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Τὸν παρελθόντα Μάιον, εἰς τὴν Νάν- την τῆς Γαλλίας ὅπου ἐγεννήθη ὁ Ἰού- λιος Βέρν, ἀπεκαλύφθη μετὰ πομπῆς μνημεῖον ἰδρυθέν πρὸς τιμὴν του. Ἦδη τὸ προηγούμενον ἔτος τὴν αὐτὴν τιμὴν πρὸς τὴν μνήμην του εἴχε κάμῃ ἡ Ἀ- μιένη, ἡ πόλις εἰς τὴν ὅποιαν ὁ μέγας μυθιστοριογράφος διέμεινε πολὺν καιρὸν καὶ ἀπέθανε. Φυσικὸν λοιπὸν ἦτο νὰ τὴν μνηθῇ καὶ ἡ ἰδιαιτέρα πατρίς του, ἡ ὅποια τῷ ἀνέπνευσε τὸν ἔρωτα πρὸς τὰ θαλασσινὰ πράγματα καὶ πρὸς τὰ τα- ξεῖδια.

Τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ ἐν Νάντῃ μνη- μείου εἴχον οἱ μαθηταὶ τοῦ ἐκεῖ Λυκείου (Γυμνασίου), οἱ ὅποιοι συνέταξαν μίαν θερμὴν ἐγκύκλιον καὶ τὴν ἀπέστειλαν εἰς ὄλα τὰ Σχολεῖα τῆς Γαλλίας, καλοῦν- τες καθὲ μαθητὴν νὰ προσφέρῃ «τόσα πεντάλεπτα, ὅσα μυθιστορήματα τοῦ με- γάλου Ναυταίου εἴχεν ἀναγνώσῃ».

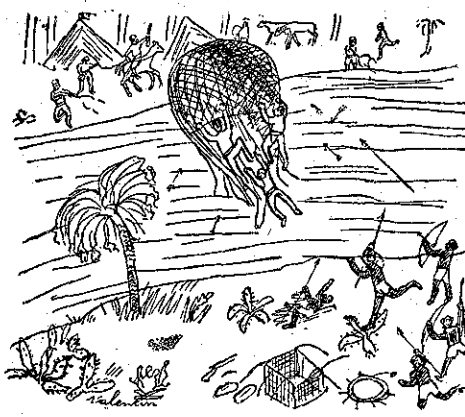
Χάρις εἰς τὰ πεντάλεπτα τῶν Γάλ- λων μαθητῶν, οἱ ὅποιοι συνέσπεραν ἐνθουσιωδῶς, καὶ εἰς ἄλλας τινὰς προσ- φορὰς θαυμαστῶν, κατορθώθη νὰ κατα-

σνευσασθή τὸ μνημαίον, — σεμνὸν ἔργον τοῦ γλύπτου Γεωργίου Μπαρῶ, ἀπλοῦν ἀλλ' ἀντάξιον τοῦ Ἰουλίου Βέρν, — καὶ νὰ στηθῆ εἰς τὸν Βοτανικὸν Κήπον τῆς Νάντης.

Ἴδου πῶς τὸ περιγράφει ὁ ἀναποκριτῆς ἐνὸς γαλλικοῦ περιοδικοῦ :

Ἐπὶ ὑψηλῆς μαρμαρίνης στήλης ἐγείρεται χαλκίνη ἢ προτομή τοῦ Ἰουλίου Βέρν. Ὁ συγγραφεὺς κυττάζει μακρὰν, μὲ ἡμικλειστους ὀφθαλμούς, ὡς ἂν ἤθελεν ἀκόμη νὰ ἐξιγνάσῃ μυστήρια τοῦ μέλλοντος. Τὸ σύνολον τοῦ προσώπου ἔχει μίαν εὐγενῆ ἔκφρασιν ἀγαθότητος καὶ ρεμβασμοῦ. Παρὰ τὴν βάσιν τοῦ μνημείου ἐν' ἀγοράκι καὶ ἓνα κοριτσάκι κρατοῦν ἀνοικτὸν ἐπὶ τῶν γονάτων τῶν ἐν

σινὲς ἐξαφνικὸς καὶ ἀπειροσ' κανεὶς ἀπὸ τοὺς νεαροὺς ἀναγνώστῃς δὲν ἀμφέβαλλε περὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς ναυπηγήσεως ἐνὸς Ναυτίλου οὔτε περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ πλοίαρχου Νέμου. Οἱ ὄριμοι ἄνδρες καὶ οἱ σοφοὶ ἠρεσέθησαν νὰ μειδιάσουν... Πολὺ γρήγορα ὁμοῦς ἠναγκάσθησαν καὶ αὐ-

ΠΡΟΣΒΟΛΗ ΥΠΟ ΑΓΡΙΩΝ (Πέντε ἑβδομάδες ἐν ἀεροστάτῳ)

κεανοῦ, τὰ δράματα τῆς θαλάσσης καὶ τῶν ναυσίμων. Ὁ Μιχαὴλ Στρογγύφ μᾶς γνωρίζει τὸν σιθηριακὸν κόσμον, τὰς ἀπεράντους τοῦ στέππας καὶ τὰς ἀφαντάστους τραγωδίας του.

Οὕτω κάθε βιβλίον τοῦ Βέρν: «Τὰ τέκνα τοῦ πλοίαρχου Γράντ», «Ρωβύ-

τοὶ νὰ σοβαρευθοῦν, — ὅταν ἐπρόβαλαν τὰ πρῶτα ὑποβρύχια.

Διότι ὁ Ἰούλιος Βέρν εἶνε προφήτης. Ἡ καταπληκτικὴ φαντασία του μεταφέρεται εἰς τὰς πλέον μυστηριώδεις χώρας τοῦ κόσμου καὶ τοῦ μέλλοντος, καὶ εἶπε περὶ ὑποβρυχίου θαλασσοπλοίας πρόκειται, εἴτε περὶ ἀεροπλοίας, εἴτε περὶ συγκοινωνίας μεταξὺ γῆς καὶ ἀστέρων, προηγεῖται πάντοτε τῆς Ἐπιστήμης.

Δι' αὐτοῦ τὰ σπουδαιότερα ζητήματα, τὰ δυσκολώτερα φυσικὰ ἢ ἀστρονομικὰ προβλήματα, γίνονται καταληπτά, εὐχάριστα, διασκεδαστικά. Μανθάνει κανεὶς χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῇ, ταξιδεύει δωρεάν εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς Γῆς, εἰσδύει εἰς χώρας ὅπου ἄνθρωπος δὲν ἐπάτησεν ἀκόμη, καὶ γίνεται ἀλληλοδιαδόχως κυνηγός, περιηγητὴς, ἐξερευνητῆς, θαλασσινοὺς, κατακτητῆς.

Τὴν ἐξοχὸν μᾶθημα γεωγραφίας ἐκεῖνος ὁ «Γῦρος τοῦ κόσμου εἰς 80 ἡμέρας»! Ἀρκεῖ νὰ παρακολουθῆσθαι κανεὶς τὸν ταξιδιωτὴν ἀπὸ σταθμοῦ εἰς σταθμὸν, διὰ νὰ

ροσὸς ὁ Κατακτητῆς», «Ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς τὴν Σελήνην», «Ταξιδίον εἰς τὸ κέντρον τῆς Γῆς», «Ὁ ἰατρὸς "Οξ"», «Ἡ Χώρα τῶν Μηλωτῶν», «Ὁ Δεσκαπενταετής Πλοίαρχος», «Ἡ Σφιγξ τῶν Πάγων» κτλ. κτλ. ἐνέχει ἐν διδαγμα ἑνῶ συγχρόνως τέρπει καὶ γοητεῖ.

Ὡς ἐκ τούτου ὁ Ἰούλιος Βέρν εἶνε ὁ κατ' ἐξοχὴν συγγραφεὺς τῆς νεολαίας, ὁ ἰδανικὸς παιδαγωγός.

Ἀλλὰ δὲν περιορίζεται εἰς τὸ νὰ διδῆ τερπνὰ μαθήματα, εἰς τὸ νὰ καθιστᾷ τὴν

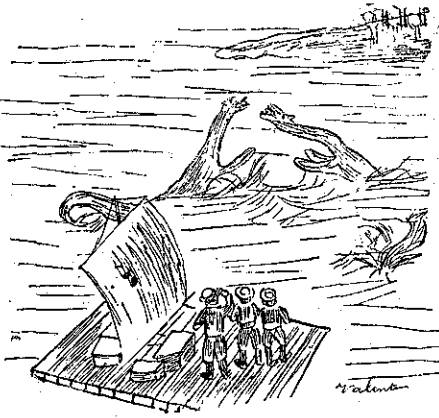
ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ (Μιχαὴλ Στρογγύφ.)

γνωρίσῃ τὸσας χώρας, διὰ νὰ μάθῃ τὸσα ἴθνη καὶ ἔθιμα!

Ὅλα τὰ θαυμάσια τῆς ἀεροπλοίας ἐξηγοῦνται εἰς τὸ μυθιστόρημα «Πέντε ἑβδομάδες ἐν ἀεροστάτῳ». Τὸ ταξιδίον τοῦ Ναυτίλου μᾶς ἐξοικεῖται μὲ τὰς λαμπρότητας τῶν θαλασσίων βυθῶν. Αἱ σελίδες τῆς Μυστηριώδους Νήσου μᾶς ἀποκαλύπτουν τὰ πόκρυφα τοῦ Ὠ-

γεωγραφίαν, τὴν γεωλογίαν, τὴν φυσικὴν, τὴν χημείαν, κτλ. τὸσον ἐλκυστικὰς ὡς καὶ τὰ δραματικώτερα διηγήματα. Ὁ Ἰούλιος Βέρν εἶνε συγχρόνως καὶ ποιητῆς, δικαίως δὲ ἐπωνομάσθη «Ὀμηρὸς τῆς νεολαίας».

Διότι ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ζωντανέη τὰ πλάσματα τῆς φαντασίας του. Κάθε πρόσωπον τῶν μυθιστορημάτων του εἶνε ἀληθινός, πραγματικὸς ἄνθρωπος, καὶ εἶνε εὐκόλον νὰ ἀναπαράσῃ κανεὶς τοὺς κυριωτέρους τοῦ ἥρωας: Τὸν μεθοδικὸν καὶ ἀτρόμητον ἐκείνον Φιλέαν Φόγγ, τὸν μελετηρὸν πλοίαρχον Νέμον, τὸν πολυμήχανον ρεπόρτερ Γεδεῶν Σπίλλετ, τὸν ὑπομονητικὸν ἀστυνόμον Φιξ, τὸν ἀδάμαστον καὶ ὑπερήφανον Ρωθύρον τὸν Κατακτητῆν, τὸν ἥρωϊκὸν Μιχαὴλ Στρογγύφ,

Ἡ ΥΠΟΓΕΙΟΣ ΘΑΛΑΣΣΑ (Ταξιδίον εἰς τὸ κέντρον τῆς Γῆς.)

ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΟΝ ΕἰΣ ΤΟΝ ΒΥΘΟΝ (Εἰκοσι χιλιάδες λεῦγαι ὑπὸ τὰς θαλάσσας.)

βιβλίον τοῦ Ἰουλίου Βέρν καὶ τὸ φυλλομετροῦν μὲ ζωηρότατον ἐνδιαφέρον.

Τὸ χαριτωμένον αὐτὸ σύμπλεγμα δὲν εἶνε μόνον ἐν σύμβολον, μίαν τιμητικὴν ἐκδήλωσιν τῆς νεολαίας πρὸς τὸν Ἰούλιον Βέρν, εἶνε ἡ ἀναπαράστασις μιᾶς πραγματικότητος, μιᾶς ἀληθείας, καὶ θὰ εἶνε ἐφ' ὅσον θὰ ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον παιδιὰ τρελλαινόμενα διὰ περιπετειᾶς, νεαροὶ φαντασίαι τὰς ὁποίας θὰ θέλγουν αἱ διηγήσεις ταξιδιωτικῶν περιπετειῶν καὶ θὰ γοητεύουν τὰ θαυμάσια τῆς Ἐπιστήμης.

Τὰ παιδιὰ ἐδόξαν τὸν Ἰούλιον Βέρν, ἀλλ' ἐκτὸς αὐτῶν, τὰ ὁποία διεσκέδασε μὲ τὰς ἀνεξαντλήτους ἐπινοήσεις του, ὁ μέγας συγγραφεὺς ἔκαμε καὶ τοὺς μεγάλους νὰ σκεφθοῦν.

Ὅταν ἐξεδόθη τὸ μυθιστόρημα «Εἰκοσι χιλιάδες λεῦγαι ὑπὸ τὰς θαλάσσας», τὰ θράνια τῶν σχολείων ἐκυρίευσεν θαυμα-

γράφ, τὸν κωμικὸν ὑπὲρῆτην Πονηρίδην, κτλ. κτλ. Ὅλ' αὐτὰ τὰ πρόσωπα εἶνε ζωγραφισμένα τὸσον σαφῶς, τὸσον ἀκριβῶς, ὥστε νομίζει κανεὶς ὅτι τὰ ἐγνώρισεν, ὅτι εἶνε συγγενεὶς τοῦ ἢ φίλοι του.

Καὶ δι' αὐτῶν ὁ Ἰούλιος Βέρν μᾶς δίδει τὰ ωραιότερά του μαθήματα. Οἱ ἥρωές του εἶνε τῶντι ἄνθρωποι ἐνεργητικοί, δραστήριοι, τολμηροί, ριψοκίνδουνοι. Ἔχουν πάντοτε νέας ἰδέας, πηγαίνουν ἐμπρὸς καὶ τίποτε δὲν τοὺς τρομάζει, δὲν τοὺς ἀναχαίττει. Εἰσχωροῦν εἰς χώρας ἀγνώστους, εἰς τὰ βάθη τῶν θαλασσῶν, εἰς τοὺς κρατήρας τῶν ἠφαιστειῶν, εἰς τὰς πολικάς ἐρήμους, εἰς τὰς ἀχανεὶς ἐκτάσεις τοῦ ἀέρος, μὲ θαυμαστὴν σταθερότητα, μὲ ἀκατανίκητον ψυχραιμίαν καὶ συγχρόνως μ' εὐδιαθεσίαν μοναδικήν. Ὑποβρύχια, ἀεροστάτα, σφαίρας τηλεβόλου τοῦ φθάνουν ὡς τὴν σελήνην, τὰ πάντα διευθύνουν, χειρίζονται καὶ χρησιμοποιοῦν μὲ μίαν ἀφοβίαν ἀπαράδειγματιστον. Εἶνε πλοηγοί, ὀδηγοὶ καὶ κυβερνηταὶ ἀτρόμητοι, ἀληθινοὶ πρόδρομοι ἐκείνων τοὺς ὁποίους βλέπομεν εἰς τὰς ἡμέρας μας νὰ κάμνουν τοὺς ὑπερανθρώπους ἄθλους τοὺς ὁποίους γνωρίζετε.

Ὁ Ἰούλιος Βέρν, ὁ μέγας μυθιστοριογράφος - ἐπιστήμων, ὑπῆρξε λοιπὸν καὶ ὁ μέγας διδάσκαλος τῆς δράσεως. Ἀναρίθμητοι εἶνε οἱ περιηγηταί, οἱ ἐξερευνηταί, οἱ ἀεροναῦται, τοὺς ὁποίους

ἐμόρφωσε διὰ τῶν ἔργων του. Εἰς τοὺς Γάλλους μάλιστα, οἱ ὁποιοὶ δὲν ἐφημίζοντο πρὶν ὡς τολμηροὶ ταξιδιωταί, ἐνέ-

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ

πνευσε τὸν ἔρωτα τῶν μεγάλων ταξιδίων καὶ ἠύρνε τοὺς ὀρίζοντάς των.

Ἡ ἐπίδρασις του ἄλλως τε εἶνε αἰσθητὴ καὶ πέραν τῶν ὁρίων τῆς πατρίδος του, καὶ γενικῶς ἀπὸ ὅλους τοὺς πολιτισμένους λαοὺς θεωρεῖται ὡς ὀδηγὸς καὶ εὐεργετῆς. Τοῦτο ἐφάνη κατὰ τὸν θάνατόν του. Συλλυπητήρια τηλεγραφήματα ἐφθασαν ἀπὸ πᾶσαν γωνίαν τῆς γῆς, καὶ μεταξὺ αὐτῶν ὑπῆρχεν ἐν μὲ τὴν ὑπογραφήν: Γουλιέλμος, Αὐτοκράτωρ καὶ βασιλεὺς. Ὁ αὐτοκρά-

τωρ τῆς Γερμανίας ἐτίμα, ὡς ἔγραφεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰουλίου Βέρν «τὸ αἶσθημα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μᾶς ὀδηγεῖ πάντοτε πρὸς τὸ μέλλον».

Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ ὁποῖος ἔγραφεν αἰωνίως ταξείδια, δὲν ἐταξείδευσε σχεδὸν διόλου. Τὰ μυθιστορήματά του ἤρθετο ἀπὸ τὰ βιβλία τῶν περιηγητῶν καὶ ἀπὸ τὴν φαντασίαν του. Ὅταν ἦτο νέος ἐταξείδευσε ὀλίγον. Ἐπειτα ὁμοῦς ἐγκατεστάθη εἰς τὴν Ἀμιένην, ὅπου ἔζησε τὴν ἡσυχοτέραν ζωὴν τοῦ κόσμου. Ἐνα σπιτάκι, ἓνας κήπος, ἓνας μικρὸς κύκλος συγγενῶν καὶ φίλων ἦσαν ἀρκετοὶ διὰ τὴν εὐτυχίαν του. Ἡ μόνη του διασκεδασίς ἦτο νὰ πηγαίη κάπου-κάπου εἰς τὸ θέατρον, — ὅπου δὲν ἔμενε ποτὲ ὡς τὸ τέλος τῆς παραστάσεως, — καὶ συχνότερα νὰ ψαρεύη μὲ ἀγκίστρι. Μίαν ἡμέραν, ἓνα τάγμα στρατοῦ ἐπερνοῦσεν ἀπὸ τὴν Ἀμιένην.

Ἐξάφνα, εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δρόμου, ἐφάνη ἓνας ἄνθρωπος ἀπλοῦστατα ἐνδεδυμένος, κρατῶν ἑὶ ἀλιευτικὰ του σύνεργα καὶ βαδίζων ἀφηρημένος, χωρὶς νὰ προσέχη εἰς τίποτε. Ἦτο ὁ Ἰούλιος Βέρν.

Ὁ ταγματάρχης τὸν ἀνεγνώρισεν. Ἀντήχησεν ἀμέσως μίαν διαταγήν. Οἱ στρατιῶται ἐσταμάτησαν καὶ παρουσίασαν τὰ ὄπλα, οἱ ἀξιωματικοὶ ἐχαίρησαν μὲ τὰ ξύψη, καὶ ὁ Ἰούλιος Βέρν ἐπέρασε.

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

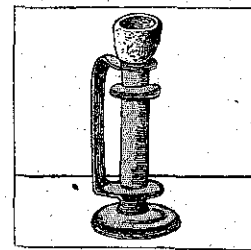
Περίεργον μὴχάνημα

Τὸ μὴχάνημα τοῦτο ἐπενοήθη τῷ 1820 ὑπὸ τινος ὀνομαζομένου Σμαλεϊντερ, καὶ τῷ ἐχρησίμειε διὰ νὰ κάμνη σκιαγραφίαις.

(σιλουέτες.) Τὸ ἀναμμένον κηρίον ἐπρόβαλε τὴν σκιάν τοῦ προσώπου ἐπὶ λευκοῦ πίνακος, ὁ δὲ ζωγράφος ἠκολούθει πιστῶς τὰς γραμμάς τῆς προβαλλομένης σκιάς καὶ ἐπέτύγγανεν οὕτω μίαν σκιαγραφίαν καταπληκτικῆς ὁμοιότητος.

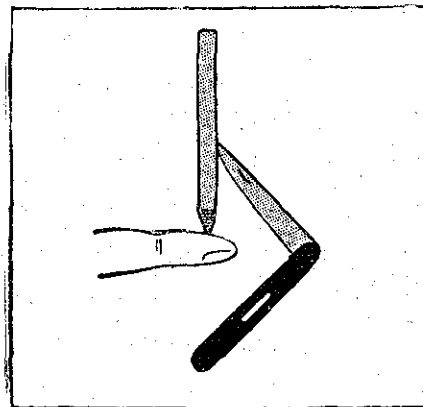
Ἀρχαῖος λύχνος

Ὁ λύχνος αὐτὸς ἀνευρέθη ἐσχάτως εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης παρὰ τὰς ἀκτὰς τῆς Συρίας. Εἶνε ἀρχαιότατος, δι-

ατρεῖται λαμπρά, ἐπὶ πλέον δὲ κοσμεῖται καὶ ἀπὸ ἓνα ωραιότατον καὶ λεπτότατον σπόγγον, ὁ ὁποῖος ἐκόλλησεν ἐπάνω του ὅταν ὁ λύχνος εὐρίσκετο, — ποῖος εἰξεύρει πόσους αἰῶνας! — εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης.

Παίγνιον ἰσορροπίας

Πῶς ἠμπορεῖτε νὰ στήσετε ὀρθιον, μὲ τὴν μύτην πρὸς τὰ κάτω, ἓνα μολύβι ἐπὶ τῆς ἀκρας τοῦ δακτύλου σας, εἰς εὐσταθῆ ἰσορροπίαν; Ἀνοίγετε ἓνα συγίαν εἰς σχῆμα γω-

νίαν, καρφώνετε τὴν λεπίδα εἰς τὸ ξύλον τοῦ μολυβίου, καὶ στήνετε τὸ ὅλον ὅπως δεῖχνει ἡ εἰκὼν.

Πρόβλημα

Table with numbers 1-9 in a grid.

Ἴδου οἱ ἀριθμοὶ 1—9. Νὰ τοὺς τοποθετήσετε οὕτω πῶς, ὥστε νὰποτελοῦν δύο προσθέσεις μὲ γενικὸν ἀθροισμα 100.

Ἄλλωσις: — Αἱ λύσεις εἶνε δεχταὶ κατὰ τοὺς γνωστούς ὅρους.

Λύσις τοῦ Προβλήματος τοῦ 23ου φυλλαδίου

Table with numbers 4, 1, 4 in a grid.

Ἴδου πῶς θὰ τοποθετηθοῦν τὰ ὑπόλοιπα 20 μῆλα ὥστε νὰ ἔχωμεν πάλιν παντοῦ ἀθροισμα 9.

Ίδε τον Όδηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή του, Κεφ Β

ΞΕΝΟΙΑΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

Μου είχαν εμπιστευθή, εκείνη την ημεέρα τη μικρή μου άνεπιούλα, και όλοι είχαν φύγη από τό σπίτι. Η μικρούλα έτρεχε με γέλια, όταν έβρανα έπαις και κτύπησε τό πόδι της. Την πήρα στην άγκαλιά μου και με χάρδια και ύποσχέσεις την έκαμα να παύση τὰ κλάμματα. Γρήγορα παρηγορήθη και άρχισε πάλι τὰ γέλια και τὰ παιγνίδια. Έπαιξα μαζί της, όταν κάποιος ήλθε και μου άνήγγειλε κάτι τί πολύ λυπηρόν, που έκλαψα χωρίς να μπορώ να κρατηθώ. Άμέσως ή άνεψιά μου άφισε τὰ παιγνίδια της, ήλθε κοντά μου, μ' άγκάλιασε με τὰ χερμάκια της, και μου έλεγε άπαράλλακτα όπως της έλεγα εγώ πριν. «Μην κλαίς, κοκκώνα μου, θά σου περάση τό πόδι σου γρήγορα και νά δής τί όρώρατα παιγνίδια σου θά παίξουμε» θά σου δώσω και ένα μπισκότο και πολλά γλυκά. Σου πέρασε τώρα, αϊ ;»

Άγκάλιασα τη μικρούλα και σκούπισα γρήγορα τὰ μάτια μου, γιατί έσκέφθηκα, πώς δεν πρέπει να δείγνομε στα τόσο μικρά πλασματάκια, πώς είνε και άλλες λύπες στον κόσμο από τούς πόνοους τοι ποδιού ή του χεριού, και πώς όφείλομε να τούς παρατείνουμε όσο πιδό πολύ μπορούμε αυτά τὰ λίγα άμέριμα χρόνια της ζωής των.

Σανθή Μουσμή

ΜΙΑ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

«Έπ' ό γαϊδάρος τον πετεινό κεφάλι»

Μιά φορά κι έναν καιρό, τότε ποιά όμιλοσαν και τὰ άλλα ζώα, μέσα εις ένα καταπρασινό λιβαδι έξη εύτυχισμένα ένας κάποιος μαύρος γαϊδαρέλος, τον όποτον οι άλλα γείτονα άνόμαζαν Πιτροάκη.

Ο Πετροάκης -φουσκιά - άλλην εργα-για α δεν ειχε παρα να σηκώνη τὰ λαχανικά του κύρ-Θωμά κάθε πρωί και να τὰ πηγαίνη στην αγορά. Έπειτα όλη την ημέρα ήτο έλεύθερος.

Ένα βράδυ ήκουε, ξαπλωμένος κάτω από μίαν συκιάν, την άηδόνα που εκέλάδει τό καλλιτέρο της τραγουδι.

Έβρανα νά σου και παρουσιάζεται από τον φράκτη του κήπου ό κοκκινισκοκούφης - ό πετεινός της γειτονιάς - με τας άξιότιμους κυρίας του, αϊ όποια τον ήκολούθησαν.

Ο κοκκινισκοκούφης έσκαπτε κάποτε-κάποτε με τό άάμφος του κι' έφώναζε της κόττες του να φάγουν.

Ο Πετροάκης τό παρητήρησε και δεν ήμπόρεσε να κρατηθή. Λέγει λοιπόν με ειρωνεία στον φίλο του κοκκινισκοκούφη :

«Α, γέρο-γείτονα, πόσο κουτός είσαι. Νά κοιμάσαι έσύ και να τρώγων ή κόττες σου! Τέτοια κεφάλια δυστυχισμένα έχεις!

Φίλε μου, άπαντ' ό κοκκινισκοκούφης με εδγένεστατον τρόπον, εγώ είμαι

κουτός. Δεν πιστεύω όμως ότι ή ιδική σου κεφάλια είνε μικρότερη από την ιδική μου.

Ο Πετροάκης ό όποιος ποτέ δεν έσυλλογίσθη έως τότε πόσο ήτο τό κεφάλι του έφυγε έντροπιασμένος.

Ηκουσα, λέγει, μιά φορά από τον πάππον μου ότι ό κύρ-Θωμάς έχει ένα πράγμα, που τό λέγουν «καθρέπτη». Κι' εκεί μέσα βλέπει κανείς τον εαυτό του. Λοιπόν εκεί! -Και άμ' έπος άμ' έργον.

Μόλις όμως παρουσιάσθη στον καθρέπτη του κύρ-Θωμά, και ειδε ένα τόσο πελώριο κεφάλι, μπά! έκαμε' κι' ειπα τον πετεινό «κεφάλια!»

Αίγιερς

ΧΑΡΙΣΜΑ ΣΟΥ

Τελείωσε ό Τάκης τό σχολείο — έβραβε έκει τόσα πολλά... — ήθέλησε λοιπόν να δείξη πόσο σοφός έγεινε κιά.

Όταν καθήσαν στο τραπέζι, «—Μπαμπά μου - λέγει -εσύ θαρρείς πώς είν' στο πιάτο δύο μπαριζόλες' άλλ' είνε τρεις και θά τό ίδης.

Μία αυτή' κι' ή άλλη... δύο Μ' άπλοόσατε! την μιά μπορώ να βάλω μεταξύ των δύο, και τρεις να γίνουν στο λεπτό!»

Κι' ειπε ό μπαμπάς' «Αν είν' αλήθεια, τή μιά θά πάρη ή μαμμά σου, τή δεύτερη θά πάρω εγώ, κι' ή τρίτη, άς μείνη χάρισμά σου...» (Έκ του Άγγλικού)

Άγγελος Άνγερινός

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΗΜΙΤΗΣ

Ένα παιδάκι έννάα έτών, τό όποιον έγεινε κατόπιν μεγάλος συγγραφέας, — ό Bernardin de Saint-Pierre, — συνέλαβε κάποτε την ιδέα να παροικισθή τον κόσμο. Ένόμισεν ότι την εύτυχίαν του θά την εδριοκεν εις τό βάθος κανενός δάσους. Ένα ώραον πρωί έγέμισε λοιπόν τον άσκον του με τό φαγητόν της ημέρας, και, με την πρόφασιν ότι θά επήγαινε εις τό σχολειόν, έξήλθε της πόλεως. Έφθασεν εις την εισοδον ενός δάσους όπου ένα θανάκι ειχε τας πηγάς του. Τουτό τό μέρος του έφάνη σωστή έρημια. άπόσπαιος εις τούς ανθρώπους.

Άποφασισμένος δε να γίνη ερημίτης έκρύφθη όκει όλην την ήμεραν, μαζέτον άνθη και άκοτον τό άσμα των πτηνών.

Έν τούτοις ό ήλιος έκλινε προς την δύσιν του και ό ερημίτης μας άπεφάσασε να κοιμηθή εις την γλήνη υπό τούς κλάδους ενός δένδρου. Άλλ' ιδού αφηνής ή νταντά του παρουσιάζεται εις τό άκρον της πεδιάδος, κράζουσα τον μικρόν με

μεγάλας φωνάς. Προς στιγμήν εκινήθη να φύγη και να κρυφθή εις τὰ δένδρα, άλλ' εις την θέαν της πτωχής εκείνης κόρης, ή όποια εκλαίγε δια την άπόλειάν του, επέστρεψε παράτα προς αυτήν, έρρίφθη εις την άγκάλην της και ήρχισε να κλαίη.

Όταν της ώμολόγησε ότι έφοβείτο να επιστρέψη, εκείνη προσεπάθησε να τον ένθαρρύνη, ύποδείξασα συγχρόνως την άμνηχανίαν εις την όποιαν περιήλθον οι γονείς του, μη βλέποντας αυτό να επιστρέψη. Του ειπεν ότι επήγεν εις την γειτονιάν, κατόπιν έγύρισε την πόλιν, έπειτα έξω τὰ χωριά, και τέλος άπ' εδω και εκει ζητούσα πληροφορίας, κατόρθωσε να εβρη την οδόν την όποιαν ήκολούθησε...

Όμιλούσα τοιουτοτρόπως, και με χίλιες δύο άλλας θωπειάς, κατόρθωσε να τον πείση να λησιμονήση την ιδέα του και να εγκαταλείψη τό ερημητήριόν του. (Έκ του Ιταλικού)

Τογρόφτερη Νίκη

ΔΟΞΑΣΜΕΝΟΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΝ

Τό αληθινόν όνομα του Άνδρέου Μιαούλη, του αληθινού άπογόνου του Θεμιστοκλέους, δεν είναι γνωστόν. Τό Μιαούλης δεν είνε τόνομα του άλλα ψευδώνυμον. Πλέον την θάλασσαν την βαφείσαν κατά τό 1821 από τό αίμα των παιδιών της θαλασσοινής κλεφτοφυγιάς, συνεβούλευε τούς ναύτας του τί πρέπει να κάμνουν δια να φεύγη τό πλοϊόν των ταχύτερον. Λέγων εις αυτούς «μιά ούλοι» δηλαδή τὰ κουπιά. Φυσικόν εινε ότι τό πλοϊόν θά φεύγη ταχύτερον εάν οι ναύται κοπηλατώσι ταυτόχρονως. Άλλά τό «μιά ούλοι» τόσον έγενικεσθη παρά τώ λαφ, μάλιστα δε μετά τὰ κατορθώματα του Άνδρέου, όποτε του έμεινεν ως παροατοσούκλι (παρωνύμιον), κατόπιν δε μη εξακριβθέντος του όνόματός του, άνομάσθη με τό παρατοσούκλι (Μια-ούλοι-) Μιαούλης.

Χαρά των Έλλήνων.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

- Τάκη, μην κάθεται σ'τόν ήλιον.
- Διατί, μαμμά;
- Διότι θά σε κτυπήση στο κεφάλι και θαρρωστήσης.
- Μά δεν βαστάξ έξύλο, μαμμά!

*Εστάνη από του Έγγόνου Αυτοκρατορέως

Έπιστρέφουσα εκ της εκδρομής ή μικρά Άσμηνα, διηγείται εις την αδελφήν της. — Όρατα περάσαμε στην Άμερικίνη. — Πού; πού; στην Άμερικίνη! — Βεβαιότατα! δεν μάς λέγει ή μαμμά, ότι όταν εδω έχωμεν ήμεραν, εκει έχουον νύκτα; Λοιπόν όταν φύγαμε άπ' εδω ήτο νύκτα και όταν φθάσαμε εκει ήτο ήμερα. *Εστάνη από της Κόρης της Έλλάδος

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 122ος

Λύσεις Πνευματικών Άσκήσεων εξ όσον θά δημοσιευθούν εις τὰ φυλλάδια της «Διαπλάσεως» των μηνών Αυγούστου, Σεπτεμβρίου, Οκτωβρίου και Νοεμβρίου 1910.

Άπό του προσεχούς 3βου φυλλάδιου (και όχι από του σημερινού ως κατά λάθος είπαμε εις τό προηγούμενον) άρχίζει ό νέος Διαγωνισμός προς εύρεσιν των λύσεων των Πνευματικών Άσκήσεων.

Όσοι εκ των έχόντων ψευδώνυμον έγκριμένον δια τό 1910 έπιθυμούν να διαγωνισθούν, όφείλουν να προμηθευθούν έγχαίριως εκ του Γραφείου μας τον άπαιτούμενον χάρτην των Λύσεων.

Τους όρους του Διαγωνισμού εύρίσκετε εκ εκάστου εις τον Όδηγόν του Συνδρομητού (Κεφ. Δ')

Βραβεία θάπονεμηθούν τὰ ώρισμένα δια τούς Μεγάλους Διαγωνισμούς, τὰ όποια εύρίσκετε (Κεφάλαιον ε', άρθρον 2, § α, β, γ, εις τό 1-2 φυλλάδιον, σελίς 11.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Άσπασμός των μικρών Αποκορωνιωτών προς όλους τούς Έλληνόπαιδας.

Έκει στον εξακουσμένον Άποκόρωνα της Κρήτης που άκόμη τὰ βουνά, οι λόφοι και αι φαράγγες αντιλαλούν τό τουφεκόβόλημα των Χριστιανών εκείνων λεόντων κατά των προαιώνιων εχθρών μας, εις Σύλλογος πρό μηνών ιδουθείς εργαζεται δραστηρίως και με ζέσην. Είνε ό Σκοπευτικός Σύλλογος «Αποκόρωνας». Και ξεύρετε τις είνε ό σκοπός του;

Ακούσατε: «Ασκει τους Άποκορωνιωτάς, μεγάλους και μικρούς, εις τὰ όπλα. Για τούς μεγάλους έχει τό νέον όπλον μας: μάνλιχερ' για τούς μικρούς, που πηγαίνουν τὰ πτωχά να μάθουν όλίγα γράμματα εις τὰ δημοτικά σχολεία, τουφέκια μικρά μόν με μικράς βολίδας, άλλα εκπληρούσαν τον προορισμόν των, όστις είνε ή καλή εϋθυβολία και ό γρήγορος χειρισμός. Πώς θέλετε όμως τὰ πτωχά αυτά παιδιά, που κι' αυτό τό ψωμί τούς λείπει, να πληρώνουν τας βολίδας; Ίδου ένα πρόβλημα που όσον δύσκολο είνε γι' αυτά, τόσο εύκολο είνε για σάς.

Πώς θά τό λύσετε; Ίδου: Άγοράζοντες από έν λαχέον, που μετά δύο μηνάς θά εκδώση ό Σύλλογος, τὰ χρημάτα του όποιο θά διατεθώσι προς άγοράν όπλων και φυσιγγίων, να χρηγηώται δωρεάν σ'τούς πτωχούς όμοφύλους σας Κρήτας.

Παιδιά! με τὰ πενήντα σας λεπτά—όσον θά τιμάται τό κάθε λαχείον—εργεσθε άρωγοί στα μικρά αυτά παιδιά! αυτά δε ξεύρουον όταν μεγαλώσουν να πληρώσουν με τό αίμα των την χάρην Σας.

Σας άπαύσομαι εκ μέρους όλων των μικρών Αποκορωνιωτών.

Ε. Μ. Χανδράκης, Καθηγητής

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομητάι, παρακαλοϋνται, δια να μη παραπίτη τό φύλλον των, να δηλώουν άμέσως την νέαν των διεύθυνσιν εις τό Γραφείον μας, άποστέλλοντες και 50 λεπτά δια την έντύπωσιν της νέας ταυιάς. Άλλως δεν εύθυνόμεθα δια την άπόλειαν του φύλλου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Άθήναι, 38, όδός Ερμούιδου την 27ην Ιουλίου 1910

ΕΙΝΕ όλωσδιόλου περιττόν να σας είπω, ότι τό Κεντρί, του όποιου εδιαβάσατε εις τό προηγούμενον και τό σημερινόν φύλλον έν διαπλασιακόν διήγημα χαριτωμένον, είνε ό άγαπητός μας Σταν. Σταματίου, ό γνωστότατος πλέον δημοσιογράφος, γελοιογράφος και διηγηματογράφος. Θέλω μόνον να τονίσω πόσον αληθινόν είνε αυτό που γράφει. Έτσι συναντάνται εις την ζωήν, γνωρίζονται αναγνωρίζονται, συνδέονται, συναδελφούνται, αλληλοδοθούνται οι παλαιοί μου φίλοι. Πραγματικώς «σας μασώνου»...

Την έξης έπιστολήν μου έστειλεν ό κ. Ηλίας Κωνσταντινίδης, καθηγητής της Άγγλικής και ιδρυτής του νέου «Προτύπου Εκπαιδευτηρίου μετ' οικοτροφείου» (Λεωφόρος Άλεξάνδρας, 14.)

Φιλότη Διαπλάσις,

Ανεγνώσα την έν τή προηγούμενω σου φύλλω πραγματείαν περί παιδικών άεροπλάνων. Μετ' ευχαριστήσεως δε σου άναγγέλλω, ότι ή πρόσφορίς σου περι τής εισαγωγής της παιδιάς ταύτης και παρ' ήμιν ταχέως θά πραγματοποιηθή. Διότι, μετ' όλίγας ήμέρας, φθάνουν κατά παραγγελίαν μας εκ Γαλλίας τὰ πρώτα άεροπλάνα, των όποίων την πτήσιν μικροί και μεγάλοι θά δυνηθούν να παρακολουθήσουν εκ του παρα τό ήμέτερον Εκπαιδευτήριον Πεδίου του Άρεως. Θά γίνουον δε και έορταί με διαγωνισμούς παιδικών άεροπλάνων και οι νικηταί θά βραβευθούν.

Όστε οι μικροί φίλοι της Διαπλάσεως άς στεύσουν μετ' όλίγας ήμέρας να προσέλθουν εις την ώραίαν ταύτην έορτήν. Δέχθητι, κλπ.

ΗΛΙΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Φοίβε Άπολλον, κριμα να μην έλθης να σε γνωρίσω. Ας έλπισω ότι εις την επιστροφήν θά τό κατορθώσης. Άφού σου ήρεσαν τόσον αϊ Άθήναι, έλα ενωρίτερα να καθήσης περισσότερο.

Χαίρω που αυξάνει ή «Διαπλασομανία» σου, Λαυρεντή Πατριδα. Και έχεις δίχρη να λές στους γονείς σου ότι αυτή ή ασθένεια δεν είνε καθόλου επικίνδυνος.

Ό. Νιρέ Χανόμ, και τον χειμώνα αυτό είνε άνυποφορον, να μένη κανείς στο κρεβάτι και να πίνη γιατρικά! Χαίρω που έγινες καλά κ' έλιπξω να μου γράψης συχνότερα. Σου έστειλα έν νέου τό 3βου φυλλάδιον, Άτιμώ Νέξ. Άδίκως παραπονείσαι, διότι δεν ένθυμούμαι να έλαβα γράμμα σου και να μη σου άπήνησα. Βεβαίως, εμπορείς να έχης και δύο ψευδώνυμα, και τρία, άρκει να πληρώνης τό δικαίωμα. Άλλά πρός τί αυτή ή πολυτέλεια;

Διπροσεφής Σημια, είπα και την άλλην φορά ότι εις τούταύς έρωτήσεσι δεν εμπορώ ναπαντώ διότι δεν έχω καιρόν να ψάγω τον σωρόν των Συλλογών κάθε φορά που μ' έρωτά κάποιος αν έλθθη ή ιδική του. Τά άλλα θά γίνουον έντός όλίγου. Ό περι ου έρωτάς δεν είνε πλέον συνδρομητής.

Χαρά των Έλλήνων, από τὰ σχέδια του άεροπλάνου σου δεν εμπορώ να έννοήσω τίποτε. Κάμε το και δοκίμασε το. Είνε ό μόνος τρόπος δια να ίδης αν θά πετά.

Φαιανή του Σαντεκίλο, ή έπιστολή σου ώραιότατη. Περιμένω τας έντυπώσεις σου από την Αϊδηψόν. Άλλά να κοιμάσαι λιγάκι τό μεσημέρι...

Όραίας έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν την έβδομάδα και οι έξης: Μελάγρα, Σκόρπιοι Μεγεθέδες, Έλαφος της Αϊγύπτου, Μεγάλη

Έλλάς, Άσπρος Γάτος και Ίδιότροπος Ξανθούλα (της όποίας ή παραγγελία εφέτελεσθη.)

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Εγκρίνονται: «Η Αίμνη» του Λαδοπαίου. — «Η γαστριμ και ή ιτιά» της Φλογέρας του Βασιλήα. — «Τά έθιμα των κινέζων» κτλ. του Σημαιοφόρου Έλληρος. — «Η Εύτυχία» κτλ. της Έλάφου της Αϊγύπτου. — Χωρίς τίτλο της Μελάγρας. — «Από τὰ φαϊδρά» του Μικρομέγα. — «Πρόβλημα άνωνώμου εκ 40 Έκκλησιών. — Παιδικά Πνεύματα διαφόρων.

Απορρίπτονται ως πολύ κοινά, άτεχνα ή άκατάλληλα δια τό είδος του περιοδικού μας: «Η άνύψωσις της σημιαίας». — «Τό φαρόνιον». — «Μητρική Στοιργή». — «Από λύπη χαρά - Άγαμνήσεις». — «Ο γεροδάπτης διηγείται». — «Ο πιστός κύων». — Όσο δια τό ποιημα του κ. Πολέμη που μου έστειλεν ό Άλέξ. Μανροκοράτος, δεν είνε διόλου άνέχδοτον.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ουδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνανοείται, αν δεν συνοδεύεται από τό δικαίωμα του φ. 1. Τα εγκρίνόμενα ή άνανοούμενα ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1910. Όσα συνοδεύονται από α. άνήκουν εις άρχαία, και όσα από κ. εις κοινά.]

Νέα ψευδώνυμα: Λαυρεντή Πατριδα, α. (Πανελληνίως). Άρμα της Νίκης, α. (Ι. Π. Φ.) Άδρα του Άναύρου. κ. Μ. Φ.

Άνανοούμενα ψευδώνυμων: Περιπλανώμενος Άθηναίος, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Ουδέν μυστικόν δημοσιεύεται, αν δεν συνοδεύεται από τό αντίκειμεν ός έξης: Δια τας πρώτας τρεις πρώτασι εκάστου φύλλου λεπτά 95. Δια τας επόμενα του αϊτου φύλλου, 5 λεπτά ή λιγές. — Προτιμούν μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον λαχόν δια τό έτος τοτό, προς τούς έχοντας ψευδώνυμον επίσης λαχόν δια τό έτος τοτό. Πρώτασι με ήνομα, ή με ψευδώνυμα κατηγορημένα,δεν δημοσιεύονται. — Ό εντός παρεπόμενος άριθμός σημαίνει πόσα τετράδια δεν άνατιθέσονται εις τό προέτιον].

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλλάξουν: ή Μελάγρα (0) με Βελοφόρον Άρτέμιδα, Ξανθόν Ίπποτην, Έξόριστον Άρτίδα. — ή Κυκλιάνη (0) με Βάρκαν του Κανάρη, Άτιμώ Νύκτα, Φαιδρόν Άδάμαντα, Φαιανήν του Σαντεκίλε.

Η Διαπλάσις άσπάζεται τούς φίλους της: Έτιαν Γ. Χ. (έλήφθησαν άλλα διατί δεν έπογράφεσαι και με τό ψευδώνυμόν σου;) Μαιρη Άλέξ. (ευχαριστώ δι' όσα φράσεις;) Άλέξανδρον Μανροκοράτον (ό τόμος ό περιέχων την «Σφιγγα των Πάγων» τιμάται δραχ. 3,50' δια τό άλλο έρώτησε τό Ταχυδρομείον σας;) Άθανάσιον Διάκον (έστειλα) Ταϊαν Γκίονα (γνωστότατον) Τρεμοσβόνον Άστέρι (κάθε παραγγελία πρέπει άπαραιτήτως να συνοδεύεται με τό αντίτιμον) Νέαν Σελήνην (δεν θά είχα τόπον' άλλοτε;) Δούμοσαν των Σαλώνων (άσπασμός εις όλους;) Α. Π. Κυριας. (ευχαριστώ δια τὰ θερμά λόγια) Ποιμενίδα της Χίου (ή παραγγέλια σου εφέτελεσθη) Ρήγαν Φεραρόν (έστειλα τρία τέταρτα μιλλιου την ώρα; μπράβο!...) Πλοαρχον Νέμον (σιγά-σιγά θά γίνουον όλα' δεν έχεις άνάγκη να ποτίζα από τάρτιστομηματάκια;) Έθνομάρτυρα (είπε εις τον φίλον σου, ότι, αν άνανοήση τό ψευδώνυμόν του, δύνανται;) Παναγήν Νεραϊδούλαν (έστειλα έν νέου' εις τί δεν σου άπήνησα;) Γεώργιον Σπ. Λιβαδάν (θά λάβω άστρηρότατα μέτρα εναντίον των λοκολόπων' ό πρώτος γύρος των άσκήσεων δεν ετελεώσεν άκόμη;) Είσηγην και Έλένην Αψ. (έχω τούς «Παιδικούς Διαλόγους» του κ. Κορσιδου) Άσθος της Α-

